

25 דתיבת "ביום" עצמה משמעותה כל המעל"ע (גם)
 26 לילה), אלא שיתור התיבות בהכתוב "מלמד שאין
 27 מטהרין אותו בלילה", לכן די למעוטי רק לילה
 28 (ולא למעט גם הזמן דביהש"מ).

29 ט. בפנימיות הענינים, הביאור להקדמת
 30 התיבות "זאת תהי' תורת המצורע" לפרשת טהרת
 31 המצורע:

32 מבואר בלקו"ת²⁶ דמצורע ענינו מוציא שם רע,
 33 שמוציא וממשיך שמות (- אותיות וכלים) דקליפה.
 34 ולכן תיקונו הוא ע"י עסק התורה, שהיא בחי'
 35 שמות דקדושה כמרז"ל²⁷ "כל התורה כולה
 36 שמותיו של הקב"ה".

37 וזהו הטעם למש"נ בתחלת פרשת טהרת
 38 המצורע "זאת תהי' תורת המצורע", כי עיקר תיקונו
 39 של המצורע הוא (לא ע"י "והובא אל הכהן גו",
 40 כ"א) ע"י (עסק ה)תורה ("תורת המצורע"), שהיא
 41 היא המהפכת בחי' "שם רע" לבחי' "שם טוב" -
 42 שמות ואותיות דקדושה.

43 אלא שבכדי ש"תורת המצורע" תהי' כדבעי
 44 למיהוי, שתורתו תהי' מביטול - דדוקא עסק
 45 התורה באופן זה פועל תיקון להמצורע - צ"ל
 46 "והובא אל הכהן", כי הוא הממשיך "אור אבא" -
 47 ענין הביטול.

(משיחת ש"פ מצורע, תשכ"ה)

1 מפסוק דילן דטהרת המצורע ביום, הוא (לא לענין
 2 הקרבנות שמביא לטהרתו, אלא) רק לענין ה"צפרים
 3 ועץ ארז ואזוב ושני תולעת" שא"א ללמוד מ"ביום
 4 צותו".

5 ח. מהענינים מופלאים ע"ד ההלכה שבפרש"י
 6 זה:

7 הלימוד דטהרת המצורע צ"ל ביום דוקא, נדרש
 8 בגמרא ותו"כ בצד החיובי: "כל היום כשר . . .
 9 ולטהרת המצורע", "מלמד . . . וטהרתו ביום";
 10 ואילו רש"י בפרשתנו משנה ומדייק לכתוב בצד
 11 השלילי: מלמד שאין מטהרין אותו בלילה.

12 ונפ"מ לדינא, כאשר נמשכה טהרתו (פרט
 13 המעכב בה) בזמן שאינו לא יום ולא לילה - בין
 14 השמשות²⁵:

15 מפשטות לשון הגמ' והתו"כ משמע שהדיוק
 16 הוא שהטהרה צ"ל ביום דוקא, ולכן אם נמשכה
 17 טהרתו בזמן שאינו יום, לא עלתה לו טהרה מאחר
 18 שלא היתה ביום; לרש"י שכותב "שאין מטהרין
 19 אותו בלילה" אם תימשך טהרתו בזמן ביהש"מ
 20 כשירה כיון שלא היתה בלילה.

21 והטעם י"ל: נת"ל דע"ד ההלכה, "יום" בכ"מ
 22 - עכ"פ ברובו (כולל נדו"ד) משמעו יום דוקא
 23 (ולא לילה), ולכן ממש"נ "ביום טהרתו" מובן
 24 שהטהרה צ"ל ביום דוקא. משא"כ ע"ד הפשט,

ט' ויו"ד. ועוד. וראה לקו"ש ח"ז ע' 71 ואילך בדעת רש"י -
 דאזלינן לחומרא מה"ת).

או י"ל ע"פ המבואר בלקו"ת (תזריע כד, א) דבנגעים
 "בידיעה תליא מילתא" (ולכן "ספק הקב"ה אומר טהור" (ב"מ
 פו, א) - אף דספיקא דאורייתא לחומרא, ע"ש) - את"ל דגם
 לאפוקי מטומאתו צ"ל ידיעה דוקא (ויל"ע ברמב"ם הל' טומאת
 צרעת ספ"ב. ובנ"כ שם. ובפ"ו ה"ה ואילך. וראה ר"ש ספ"ד
 דנגעים. מל"מ פ"ב שם בתחלתו) דכמו דלא אמרינן בזה הכלל
 דספיקא לחומרא - כך ל"ג גם ענין דחזקה - הרי כיון שאין ידיעה
 שלא עשה כדין טהור.

(26) פרשתנו כד, סע"ד ואילך.

(27) רמב"ן בהקדמתו עה"ת ע"פ זח"ב פ"ז, א.

(25) הנפ"מ שבפנים הוא להסברא דביהש"מ הוא מציאות
 בפ"ע - לא יום ולא לילה. ועד"ז להסברא שהוא מורכב משניהם;
 לפי הסברא* שהוא ספק יום ספק לילה (ראה בכ"ז לקו"ש ח"ד
 ע' 1223 ובהנסמן שם), ה"ז ספיקא דאורייתא ותלוי בהדיעות אם
 אזלינן לחומרא מה"ת או מד"ס (נסמנו בשד"ח כללים מ"ע ס כלל

* ואולי י"ל ג"כ עוד סברא דכולהו איתנהו ב' דביהש"מ יש ג'
 ענינים: (א) לא יום ולא לילה, (ב) יום וילה, (ג) ספק יום ספק לילה.
 להעיר מצפונ"ג כללי התורה צ"מ"ע ביה"ש ושי"ג.

והעיר מתי ואנדרוגיטס (בכורים פ"ב שם פ"ד). ואכ"מ.